

Μ' ἀηδιάζουν καὶ θορνῶ. Στὸ δρόμο π' ἀνθοστρώνεται
καὶ γοργοπᾶνε οἱ Προῶτοι, μὲ δόγμα τὴν εἰρήνη...
Ὡ δῶστε οἱ Καθοδηγητὲς στὸ Πλήθος νὰ λυτρώνεται,
Ἄγια Στοργή, τὸ Ξύπνημα, τὸ Ὠραῖο, τὴν Καλωσύνη.

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΣΠΑΤΑΛΗ

Λαμπρὸ χρυσάφι οἱ μέρες σου νεότη στὰ δυό σου χέρια.
Θαμπώνουν μὲ τὴ λάμψη τους ὅποιονε τὶς θωρεῖ
καὶ σοῦ τὶς χάριτε ἢ ζωὴ γιὰ μιὰ χαρά σου πλέρια
κι' ἡ ἀγκαλιά σου εἶναι μικρὴ καὶ μόλις τὶς χωρεῖ.

Μὰ ἐσύ, σπατάλη ἀνώφελη, ἀνοίγεις τὴν παλάμη
κι' ἀφήνεις μέσα στὸ κενὸ τὸν ἅγιο θησαυρὸ
κι' οὔτε γλυκειὰ μιὰ ἀνάμνηση μ' αὐτὲς δὲν ἔχει κάμει
οὔτε μιὰ μέρα θὰ μπορῆς νὰ πῆς, «τὶς λαχταρῶ!»

Τὶς βλέπεις νὰ διαβαίνουνε τὶς λαμπερές σου μέρες
καὶ μένει σου ἄδεια ἡ καρδιά κι' ἄχαρο τὸ κορμὶ
κι' ὅταν μεθαύριο θαρθοῦν τῶν γερατειῶν οἱ φοβέρες
θὰ τὶς ζητᾷς, μὰ θᾶναι ἀργά, θλιμμένη καὶ χλωμή.

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...

Φτωχὴ καρδιά μου, ἀγλύκαντη, τί καρτερᾷς ἀκόμα;
Ἔτσι ἦτανε γραμμένο σου νὰ κλαῖς καὶ νὰ πονῆς.
Τᾶνδια πὺλ λάτρεψες ποτὲ δὲ θὰ σοῦ γίνουν στρώμα
μᾶς ὁμορφῆς καὶ φωτεινῆς καὶ γαληνῆς θανῆς.

Κι' ἂ δέρνεσαι ἀδιάκοπα στοῦ πόνου τὰ κανάλια
μάταια ζητώντας ταπεινὸ λιμάνι, φτωχικό,
γιὰ τὴ μικρὴ βαρκοῦλα σου τὰ δροσερὰ μαϊστράλια
δὲ θὰ φυσήξουνε ποτὲ, σὰ μπάλαμο γλυκό.

Γιὰ σένα γράφτηκε—γιατὶ σὲ ξεγελᾷ ἡ ἐλπίδα;—
τὴ θείαν ὁπώρα τῆς χαρᾶς ποτὲ νὰ μὴ γευτῆς.
Τυλίξον στὴ βαρύτατη τοῦ πόνου τὴ χλαμύδα
καὶ τράβα νὰ ξεχάσης πιά καὶ γιὰ νὰ ξεχαστῆς.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ